

Christian De Coninck

Bloedvlag

Houtekiet

Antwerpen / Amsterdam

Opgedragen aan mijn maateke Marieke 'Wielemie' Vervoort,
jij hebt de moed en het uithoudingsvermogen van een heel
regiment. Bedankt voor je morele steun. Jij weet wat en hoe.
Bedankt en hou je sterk.

Dit boek draag ik eveneens op aan Freddy 'Fieremans'
Thielemans, die zoveel voor mij betekende
en nu herstellende is. Veel moed, Freddy.

Proloog

‘En nu?’ vroeg Pauwels aan Goris.

‘Wat bedoel je?’ antwoordde Goris met een wedervraag.

‘Ja, komaan, je weet maar best wat ik bedoel. Van Wijnbergen gaat eerlang met pensioen en er gaan geruchten dat je kandidaat bent om hem op te volgen.’

Goris glimlachte geheimzinnig.

‘Is dat zo?’

‘Vooruit, Stijn, hou me niet langer in spanning.’

‘Ik kan daar niets over zeggen.’

‘Na zoveel jaren dat we samenwerken, ga jij mij laten sudderen? Mooie collega ben je.’

Goris barstte in lachen uit en klopte Pauwels op de rug.

‘Wees gerust, ik ben niet van plan om Guido ooit op te volgen. Er zijn voldoende bekwame mensen als het zover is. Ik zeg je hier plechtig: Stef Pauwels, ik zal nooit postuleren voor de job van korpschef. Ik kan uiteraard niet garanderen dat er vroeg of laat voor mij geen carrièreswitch komt. Maar wees gerust, in dat geval neem ik je wel mee.’

‘Dat is dan een hele geruststelling.’

I

Brussel, vandaag

Bram Verbruggen schrok wakker. Hij voelde zijn hart bonken in zijn borstkas. Hij trok het dekbed nog strakker om hem heen. Hij had het koud, heel erg koud. Zo koud, dat zijn lichaam trilde. Hij bekeek de elektrische radiator naast zijn bed. Het apparaat draaide sinds 's avonds op volle kracht en toch had hij het gevoel alsof hij bevroor. Hij zag een schroeivlek op het dekbed. Hij duwde de radiator iets verder. Straks rooster ik mezelf nog, dacht hij. Misschien is dat ook maar beter. Met zijn rillende handen wreef hij over zijn gelaat. Als ik maar een dosis had, dan zou ik het wel snel warm krijgen. Bram keek naar het uur op de klokradio. Halfdrie. Hij zou het vannacht doen. Gisteravond had hij zijn besluit genomen. Het kon zo niet verder. Ze voerden de druk op. Hij kon amper nog aan drugs geraken. Elke straatdealer weigerde hem iets te verkopen. Ze mochten niet, antwoordden ze op zijn aandringen. Als het zo voortging, zou zijn pa er snel achter komen dat hij aan de drugs zat. Tot nu had hij dat verborgen kunnen houden. Zijn verwijde pupillen verschool hij achter neergeslagen ogen. Zijn trillende handen hield hij in zijn broekzakken. Om de koude tegen te gaan, droeg hij onder zijn sweater een polarhemdje. De symptomen had hij onder controle. Hij maakte zich zorgen over zijn schoolresultaten. Die zakten dieper en dieper weg. Gelukkig was hij er altijd in geslaagd om de briefjes te onderscheppen die de directie naar zijn ouders stuurde met de

melding de directeur heeft de plicht u mee te delen dat uw zoon Bram op donderdag de lessen niet heeft gevolgd. Hij verzoekt u om hem een geldige reden voor te leggen. Waarna een hele resem artikels volgde over de schoolplicht met op het einde een duidelijke waarschuwing. De ouders konden hun kinderbijslag geheel of gedeeltelijk kwijtspelen als hun zoon regelmatig afwezig was tijdens de lessen. Hij zou zich uit dat slecht rapport moeten praten. Hij pepte zichzelf op. Hij vond wel een uitvlucht. Desnoods zou hij een of andere bizarre ziekte uitvinden. Een milde vorm van de ‘gekkekoeienziekte’.

Hij gleed onder het dekbed uit en kleepte zich razendsnel aan. Hij trok handschoenen aan en stak een plastic tasje in zijn zak. Toen hij zijn kamerdeur opentrok en de nachthall opging, leek het wel of hij een diepvriezer binnenging. De koude sloeg hem om het lijf. Hij rilde en stak zijn handen in zijn broekzakken. Hij had er geen controle meer over. Hij sloop naar de slaapkamer van zijn ouders. Zoals gewoonlijk stond de deur op een kier. Heel voorzichtig duwde hij ze verder open. Alleen het flauwe schijnsel van de klokradio verlichtte enigszins de kamer. Bram luisterde aandachtig. Hij hoorde het lichte snurken van zijn vader. Hij wachtte tot zijn ogen aan de duisternis gewend waren en ging de kamer in. Hij liet zich op handen en voeten vallen en kroop naar het bed. Hij moest alle moeite doen om zijn bewegingen te coördineren. Hij concentreerde zich en slaagde erin om, zonder lawaai te maken, tot tegen de muren te kruipen. Nu hij zijn doel had bereikt, moest hij er nog in slagen om het nachtkastje open te krijgen. Het was een delicate taak, want het deurtje klemde. Bram Verbruggen moest ervoor zorgen dat zijn ouders onder geen beding wakker werden. Hij voelde de slippers van zijn vader en duwde ze weg. Hij betastte het kastje tot hij de hendel vond. Hij trok er langzaam met zijn rechterhand aan, terwijl hij met zijn lin-

kerhand de deur tegenhield. Hij voelde de weerstand en verhoogde de trekkracht. Het deurtje kwam mee. Hij kon al twee vingers in de spleet krijgen. Verbruggen loste de hendel. Hij voelde een zweetdruppel traag van zijn voorhoofd langs zijn wenkbrauw naar zijn kaak vloeien. Het kriebelde. Hij wou hem afvegen, maar dan moest hij het deurtje lossen. Hij schudde met zijn hoofd, maar in plaats van op de vloer te vallen, was de druppel in zijn oog terechtgekomen. Het gaf een prikkelend gevoel. Hij kreeg zin om te roepen, maar hij hield zich in. Rustig blijven, sprak hij tegen zichzelf. Hij had het nog steeds koud en toch zweette hij. Angstzweet. Zijn ademhaling was zwaar en moeilijk. Hij moest zijn mond openen om voldoende lucht in zijn longen te zuigen. Hij nam opnieuw de hendel vast en trok. De deur bewoog meer en meer en ging plots open. Verbruggen verloor zijn evenwicht en viel achterover. Hij bleef onbeweeglijk liggen en luisterde aandachtig. Er was niets veranderd: zijn vader snurkte nog steeds en tussendoor hoorde hij de rustige ademhaling van zijn moeder. Hij kroop recht en tastte in het nachtkastje. Zijn hand klauwde rond het koude staal. Hij trok de revolver langzaam naar voor. Hij nam het wapen goed vast en haalde het uit de holster. Hij zette het deurtje op een kier en kroop met het wapen naar de gang. Hij liep naar zijn kamer en liet zich hijgend op bed vallen. Hij bekeek de revolver. Het was een zilvergrijze Smith&Wesson .38 met een 2-duimsloop. Het karakteristieke wapen voor politiemannen van de recherche. Hij opende de trommel en verifieerde of de patronen erin zaten. Tevreden klikte hij het wapen dicht. Hij nam zijn trainingsvest en trok ze over zijn pull. Hij glipte in zijn Nikes, deed handschoenen aan en ging langzaam de trap af. Beneden haalde hij het zakje tevoorschijn en opende de trommel. Hij liet de patronen eruit glijden en stak de patronen erin die hij van Ralf had gekregen. De patronen van zijn

vader hield hij op zak. Hij trok de kap over zijn hoofd en opende de voordeur. Hij liep snel de straat uit. Hij hijgde en leunde tegen een gevel. Hij moest een vervoermiddel vinden, zo niet zou hij er niet geraken. Even verderop in de straat stond een fiets tegen een gevel. Hij stapte erheen, maar vloekte toen hij zag dat de fiets met een degelijke ketting was vastgemaakt. Hij liep verder. Toen hij de hoek omdraaide, zag hij een scooter staan. Het stuurslot was niet ingeschakeld en de Vespa was evenmin vastgemaakt. Verbruggen duwde het voertuig van zijn staander en duwde het verder de verlaten straat in. Toen hij dacht ver genoeg te zijn, trok hij de beschermplaat van het contact weg en rukte de draden af. Met zijn tanden slaagde hij erin de contactdraden te ontbloten. Hij bevestigde ze aan elkaar en zag de lampjes aanfloepen. Hij duwde op de startknop en de motor begon te ronken. Hij trok het zadel omhoog en nam de helm van onder het zadel. Bram stapte op de scooter en vertrok.

Hij lette aandachtig op zijn snelheid. Het zou te dom zijn om nu door de flikken te worden tegengehouden. Op dit uur van de nacht hadden die gasten toch niets te doen. Ze zouden zeker een bromfietser tegenhouden. Vooral die flikken met de zwarte auto's. Dat waren de ergste: een mengeling van Rocky, Cobra, Rambo en Terminator, dacht hij. Hij herinnerde zich de verhalen die zijn vader opdiste toen hij bij de anti-overvalbrigade diende. Bram Verbruggen vond dat het steeds op hetzelfde neerkwam: niets in het hoofd, alles in de armen. Hij reed de straat in. Hij was er al verscheidene malen geweest. Hij kende de plaats van de villa uit het hoofd. Hij zette de motor stil en liet de scooter uitlopen tot aan de deur. Nergens brandde licht.

'Al die brave burgers liggen nu braaf naast hun madam in bed,' mompelde hij.

Hij duwde de Vespa de afrit op en ging ermee rond de villa. Langs de zijgevel trok hij de scooter op de staander en keek even rond. Alles was stil, er bewoog niets. Hij viste een sleutel uit zijn broekzak en stak hem in het slot. Voorzichtig draaide hij het open. Hij voelde het gewicht van de cilinder op de sleutel rusten, langzaam liet hij de pennen draaien. Hij moest zijn rechterhand met zijn linker vasthouden om te voorkomen dat ze te veel zouden trillen. Hij voerde de beweging een tweede keer uit. Dan pas kon hij het deurslot openen. Hij duwde de deur heel langzaam open en legde zijn oor te luisteren in de gleuf. Hij probeerde zijn ademhaling onder controle te houden. Hij hoorde niets. Hij liet de deur opendraaien, stapte snel de hall binnen en zette ze op een kier. Als hij straks vertrok, zou hij zo vlugger buiten kunnen. De straatverlichting scheen door het deurglas en gaf Verbruggen enig zicht in de gang. Hij zag de trap en beklom hem. Naar het midden toe werd het donker en kon hij niets meer onderscheiden. Hij nam zijn gsm en duwde even op het klavier. Het schijnsel van de display gaf genoeg licht om verder de trap op te gaan. Hij kwam op de overloop en ging naar de tweede verdieping. In het dak zat een lichtkoepel, waardoor de maan scheen. Hij stak zijn gsm weg en nam het wapen. Eén deur stond open. De andere deuren stonden op een kier. Hij ging af op het gesnurk en duwde de tweede deur open. Het geronk klonk luider. Hij stapte naar het bed, richtte de loop van de revolver op het hoofd, draaide zijn hoofd weg en sloot zijn ogen. Zijn vinger kromde zich om de trekker. De haan spande zich op, gevolgd door een lichtflits en een oorverdovend lawaai. Verbruggen schrok van het schot. Hij opende zijn ogen en keek naar het bed. Hij zag een vrouw gillen, maar hoorde ze niet. Naast haar lag een rode vlek. Hij rook de zware geur van kruid. Plots vloog de vrouw op hem af en greep zijn wapen.

‘Wat doe je?’ riep Verbruggen.

Hij probeerde haar weg te duwen, maar haar greep op het wapen was stevig. Hij trok aan de trekker en een nieuw schot vertrok. De vrouw duwde de loop omhoog en slaagde erin om haar duim op Verbruggens vinger te plaatsen. Ze duwde hard. Opnieuw werd er gevuurd. De man wilde het wapen loswrikken, maar hij botste op de weerstand van de vrouw. Het enige dat hij kon doen, was haar met zijn vrije hand een harde slag in het gezicht geven. Ze deed een stap achteruit en trok het wapen mee. Er klonk een nieuw schot. De vrouw loste het wapen. Verbruggen zag op haar nachtkleed een rode vlek verschijnen. Langzaam gleed ze op grond.

Verbruggen bleef verdwaasd naar de vrouw staren. Zijn trilende handen hielden nog steeds het wapen vast. Hij bukte zich en voelde aan de hals van de vrouw. Hij kon geen hartslag meer vinden.

‘Shit! Shit! Shit!’ riep hij en greep zijn hoofd vast. ‘Dat was niet de bedoeling. Ik moest alleen maar haar man hebben.’

Hij tolde om zijn as en sloeg zijn handen op zijn hoofd. Nadat hij zijn gehoor langzaam terugkreeg, hoorde hij geluid uit de aanpalende kamer. Het was een zeurend gehuil. Verbruggen werd erheen gezogen. Hij stapte de overloop op en zag in de deuropening een meisje van ongeveer zes jaar staan. Ze had een slaapkleedje aan en huilde. In haar handje hield ze een pop vast. Verbruggen liep erheen.

‘Kom maar,’ zei hij, ‘het is niets. Mama en papa slapen. Ik zal je in bedje stoppen.’

‘Wie ben je?’ vroeg het meisje tussen twee snikken in.

Verbruggen antwoordde niet. Hij gidste het meisje de kamer binnen. Hij deed het licht aan en merkte dat er twee bedjes stonden. Het eerste was leeg. In het tweede lag een baby rustig te slapen. Bram Verbruggen liet het meisje in haar bedje kruipen.

‘Ik wil mama,’ zei ze.

‘Mama komt straks,’ zei Verbruggen.

‘Nee. Nu!’ riep het meisje.

Een raar gevoel overviel Verbruggen. Hij had net de ouders van dat meisje vermoord. Ze zou als weeskindje opgroeien. Hij schudde zijn hoofd, haalde het pistool uit zijn zak en schoot het kind in het hoofd. Hij keek haar niet aan, maar liep naar het tweede bedje en joeg de baby eveneens een kogel door het hoofd.

Hij liet zich naast het bedje op de grond vallen, stak de loop van de revolver in zijn mond en drukte af. De droge klik van de haan haalde hem terug naar de werkelijkheid. Hij opende de trommel en zag dat alle patronen afgevuurd waren.

‘Ik moet hier weg. Nu!’ zei hij.

Hij kroop recht en ging naar beneden. Hij keek even door het vensterraam naar buiten en zag in de villa links licht branden. De burens hebben iets gehoord, dacht hij. Ik mag mij niet vertonen. Hij liep de leefkamer binnen en opende het schuifraam dat op het terras uitgaf. Hij verliet de woning, liep langs de andere kant naar de scooter, haalde hem van de standaard, en vertrok. Hij reed zonder kijken de straat op en haastte zich weg. Hij reed naar de industriezone naast het kanaal. De meeste firma’s waren reeds lang verhuisd en de gebouwen lagen er dan ook verlaten bij. Verbruggen keek nog even rond. Nadat hij er zeker van was dat niemand hem zag, duwde hij de scooter in het kanaal. Hij stak de handschoenen en de sweater in het plastic tasje dat hij verzwaarde met enkele stenen. Hij opende de revolver en liet de hulzen op de sweater glijden. Hij maakte een knoop en wierp het pakje zo ver mogelijk in het water.

Langs enkele binnenwegen liep hij naar huis. In zijn kamer vulde hij het wapen met de originele patronen. Hij stak ze in de revolver. Hij ademde rustig in en uit. Hij slaagde erin om

zonder zijn ouders te wekken, de revolver terug te leggen. Hij ging op zijn bed liggen. Nog een uur voor zijn vader zou opstaan.

Verbruggen was boos op de vrouw. Waarom moest zij er zich mee bemoeien? Had ze hem niet aangevallen dan was hij vertrokken zonder problemen. Trouwens, waarom had hij zich laten gaan? Waarom was hij met heroïne begonnen?

2

Brussel, enkele maanden geleden

De Celle, de Robby, de Sammy en Bram zaten op de bank in het park. Ze hadden net een jointje gerold en gaven het door.

‘Dat is het leven, mannen,’ zei Celle. ‘Lekker weer, een gezellig plekje in het park en een goed jointje.’

Bram knikte instemmend. Hij trok aan de sigaret en zoog de rook diep binnen. De drugs vonden hun weg naar zijn hersens en veroorzaakten een gezellige roes. Bram Verbruggen gleed op de bank en keek naar de bomen, die door de felle zonnestralen in hoekige figuren veranderden. Hij had het gevoel dat hij door een caleidoscoop keek. Robby nam het jointje over.

‘Hij geniet er zichtbaar van,’ zei hij.

‘Ja, mannen,’ antwoordde Sammy, ‘maar ik heb iets beters.’ Hij viste een zakje met wit poeder uit zijn broekzak.

‘Wat is dat?’ vroeg Celle.

‘Heroïne.’

‘Oh, oh, oh,’ antwoordde hij. ‘Daar begin ik niet aan. Een jointje tot daar aan toe, maar harddrugs? Nee, bedankt.’

‘Het is alleen maar verslavend als je het inspuut. Niet als je het snuift.’

‘Kan je heroïne dan snuiven, net als cocaïne?’ vroeg Robby.

‘Ja en nee. Het poeder wordt opgewarmd en de dampen worden opgesnoeven. Het effect is tien keer groter dan een orgasme.’

‘Echt?’

‘Natuurlijk.’

‘Waar hebben jullie het over?’ vroeg Bram.

‘Sammy heeft een beetje heroïne. Als we het opwarmen is het tien keer zo straf als een orgasme,’ zei Robby.

‘Daar begin ik niet aan,’ antwoordde Bram.

Sammy had het poeder in een lepel gegoten en hield er een aansteker onder. Het poeder begon te smelten.

‘Hou je handen errond.’ Robby vormde een beker en snoof de dampen op. Het duurde niet lang of hij liet zich op de bank vallen.

Bram Verbruggen keek naar Robby.

‘Ik ben hier weg,’ zei hij.

‘Schrikschijter!’ riep Sammy hem na.

Verbruggen ging naar huis. Zijn ouders waren nog niet thuis. Hij liep de trap naar zijn kamer op.

‘Jens, ik heb je al zo dikwijls gezegd dat je uit mijn kamer moet blijven.’

‘Ik moest iets opzoeken voor school,’ antwoordde zijn twaalfjarige broer.

‘Er staat een computer in de woonkamer.’

‘Ik wou niet naar beneden.’

Bram greep zijn broer bij de arm en trok hem de kamer uit.

‘Je kan de pot op, rotzak!’ sneerde Jens.

Bram deed een stap in zijn richting. De jongen spurte zijn kamer in en wierp de deur dicht.

Verbruggen ging achter de computer zitten en bekeek de historiek van het internet.

‘Had ik het niet gedacht,’ mompelde hij.

Hij wiste de pornosites en logde op Facebook in. Zijn vrienden waren niet online. Hij bekeek zijn pagina. Zijn Facebookvrienden hadden geen nieuwe berichten gestuurd. Hij zuchtte en nam zijn schoolboeken. Met tegenzin zette hij zich aan het werk. Na een uurtje hoorde hij een ping. Hij keek op. Sammy had zich aangemeld. Bram schoof zijn boeken opzij.

Bram: Hoi.

Sammy: Awel, schrikschijter.

Bram: Hoe is het met Robby?

Sammy: Hij is thuis. Hij wil onmiddellijk opnieuw beginnen.

Bram: Dat zal wel.

Robby meldde zich aan. Bram klikte hem aan.

Bram: Gaat het, Robby?

Robby: Ja jong. Amai, dat was pas een ervaring. Ik heb mij nog nooit zo goed gevoeld.

Sammy: Zie je nu? Je had ook wat moeten nemen.

Bram: Ik weet het niet. Onze pa zegt dat heroïne zo verslavend werkt.

Sammy: Bullshit. Zolang je niet spuit, kan het immers geen kwaad.

Robby: Sammy, als je nog hebt, denk aan mij.

Sammy: Oké, maar volgende keer moet je wel betalen. Ik kan jullie niet blijven onderhouden.

Robby: Hoeveel?

Sammy: Zo’n tien euro.

Robby: Dat kan ik nog wel betalen.

Bram: Pa zegt dat je steeds meer en meer nodig hebt.

Sammy: Hou op met dat zeveren.

Robby: Ja, hou op. Je hebt het niet eens geprobeerd.

Bram: Oké, oké, morgen doe ik mee.

Sammy: Zo ken ik je weer.

Robby: Ik heb een nieuwe gratis pornosite gevonden. Ik zend jullie de link. Er staan grieten op met joekels van borsten.

Sammy: Ga je weer zitten rukken voor de computer? Het klavier en het scherm moeten ondertussen wel kleven.

Bram: LOL. Wat wil je als je geen echt lief kan krijgen, moet je wel aan zelfbediening doen.

Robby: Alsof jij niet rukt.

Sammy: Ik laat mij pijpen en geef een beetje poeder voor een goede neukbeurt.

Robby: Echt? Wow!

Bram: De oudjes komen thuis. Ik laat jullie samen cyberseksen.

CU ☺

Verbruggen schakelde de computer uit.

* * *

‘Je bent zo stil,’ zei Rita Verbruggen, zijn moeder. ‘Je hebt amper gegeten.’

‘Ik heb morgen een toets Frans. Het zit niet mee.’

‘Heb je ervoor gestudeerd?’ vroeg Marc Verbruggen.

‘Natuurlijk.’

‘Dan zal het wel loslopen.’

‘Als jij het zegt.’

Marc Verbruggen keek zijn vrouw aan, die bijna onzichtbaar haar hoofd schudde. Hij zuchtte en nam nog een hap.

‘Ik ga verder werken,’ zei Bram.

* * *